

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **B. F. K.**, nar. X,
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1, č. ev. ČAK 16 640

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2023, č.j. KRPA-380137-10/ČJ-2023-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 7. 12. 2023, se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. listopadu 2023, č.j. KRPA-380137-10/ČJ-2023-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že v době dostavení se na pracoviště policie již zapomněla na to, že jí bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění. Ústřední nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovala v tom, že správní orgán k ní zaujal zcela kategorický přístup a uvedl, že nedůvěřuje tomu, že by žalobkyně z území České republiky dobrovolně vycestovala, neboť v minulosti využívala opravné prostředky.
3. Dále žalobkyně uvedla, že si svého neoprávněného pobytu vědoma nebyla, když se chybně domnívala, že vůči ní není evidováno žádné vykonatelné vyhoštění. Pokud pak uvedla, že by chtěla v České republice zůstat, tak se nejednalo o vyjádření dokládající úmysl nadále mařit vykonatelné rozhodnutí, nýbrž o její přání. Dobrovolně se dostavila na pracoviště žalované z důvodu uplynutí platnosti výjezdního víza. Podle žalobkyně nelze v situaci, kdy se přičinila o odstranění nelegálního stavu, argumentovat tím, že má v úmyslu setrvat na území České republiky nelegálně.
4. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaná nezkoumala, zda je zajištění žalobkyně skutečně nezbytné a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. Žalovaná podle žalobkyně napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnila a neposoudila všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty, když naopak pouze stroze rekapitulovala pobytovou historii žalobkyně a konstatovala, že správní orgán je přesvědčen o vhodnosti zásahu do práv cizince.
5. Konečně žalobkyně namítala i nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí a nedostatečné zdůvodnění brutálního zásahu do její svobody.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedla skutečnosti, které ji vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Měla za řádně prokazané a doložené, že se žalobkyně na území České republiky zdržuje nelegálně, maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a opakovaně nereflexuje jí výjezdním příkazem stanovené lhůty k vycestování z území České republiky.

7. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobkyně v době svého příchodu na pracoviště žalované již pobývala na území České republiky nelegálně, bez cestovního dokladu a jakéhokoli pobytového oprávnění. V době svého legálního pobytu se žalobkyně nesnažila svůj (další) pobyt nikterak legalizovat. Sama uvedla, že má v X problémy a vrátit se tam nechce. Pracuje bez pracovního povolení jako uklízečka, nemá sjednáno zdravotní pojištění, nenahlásila adresu svého ubytování ani se nepokusila podat žádost o vydání nového cestovního dokladu, neboť nedohledala ten původní.
8. Pokud jde o užití mírnějších opatření, odkázala žalovaná na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí. V případě žalobkyně dospěla žalovaná po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně a s ohledem na její pobytovou historii k závěru, že v jejím případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z její strany zmařen, pročez nemusel namísto zajištění uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.
9. Dále žalovaná uvedla, že smyslem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie s tím, že další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu na tom, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Vzhledem k tomu má žalovaná při naplnění všech znaků skutkové podstaty ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za v podstatě vyloučené aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť by nevedlo ke stanovenému cíli.
10. Žalovaná je přesvědčena, že dostatečně odůvodnila, proč nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Stejně tak má za to, že výstižně shrnula podstatné skutečnosti a uvedla, na základě kterých důkazů napadené rozhodnutí vydala, vypořádala se s tím, zda byly naplněny podmínky zajištění žalobkyně na 90 dnů, nebo zda neexistují překážky ve vycestování žalobkyně, které by způsobily nemožnost realizace správního vyhoštění. Uzavřela proto, že napadené rozhodnutí není nezákonné či nepřiměřené.
11. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Dne 15. 11. 2023 byla žalobkyně vyzvána prokázání totožnosti poté, co se dostavila na pracoviště žalované. K prokázání totožnosti předložila formulář pro připojení víza s vylepeným výjezdním příkazem s platností do 14. 11. 2023. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné povolení k pobytu na území České republiky, pročez byla podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěna.
14. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 29. dubna 2017, č.j. KRPU-244921-55/ČJ-2016-040022-RD-SV, které nabylo právní moci dne 11. 5. 2019 a je vykonatelné ode dne 15. 11. 2023, se podává, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 18 měsíců. Doba k vycestování z území České republiky byla žalobkyni stanovena do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

15. Do protokolu o podání vysvětlení žalobkyně za přítomnosti tlumočnice jazyka anglického, o jejímž překladu prohlásila, že mu rozumí, uvedla mimo jiné následující. Na území České republiky pobývá od roku 2007. Doma měla problémy, protože byla proti X a podporovala X. Byla v nebezpečí kvůli svým názorům. Na území České republiky se vdala, ale její manžel byl kriminálník, tak se rozvedla. Z území nevystoupala, protože jí bylo řečeno, že má čekat doma. Myslela si, že jí bude výjezdní příkaz prodloužen. Kamarád jí řekl, že má přijít na cizineckou policii, poté, co mu vysvětlila svoji situaci. Zákony upravující povinnosti cizinců pobývajících na území České republiky nezná. Neví, kde má svůj cestovní pas. O nový zatím nepožádala. Bydlí na ubytovně na adrese X, kterou uváděla i v žádosti o azyl, ale nešla si ji zaregistrovat. Na území České republiky pracuje jako uklízečka v restauraci s tím, že si vydělá cca 12 000 Kč. Pracuje, protože jí Na Letné, kde řeší žádosti o azyl, bylo řečeno, že může pracovat. O tom, že měla vycestovat a pobývat na území České republiky neoprávněně, neví. Přišla proto, že chtěla dostat vízum. Doufala, že je dostane a že se do X nevrátí. Finanční prostředky ani jiný majetek nemá. V České republice ani v jiném členském státě nemá povolen pobyt. Nemá zde žádné příbuzné, neboť již zemřeli. K osobním poměrům uvedla, že je rozvedená a má dceru ve věku X let pobývajících někde v X, se kterou není v kontaktu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má X a problémy se X. Na X bere jednou denně léky. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. K dotazu správního orgánu ohledně možnosti uložení zvláštních opatření uvedla pouze, že prostředky na složení finanční záruky nemá a není zde nikdo, kdo by je složil za ni. Na území České republiky či Evropské unie nemá žádnou osobu, kvůli které by bylo ukončení jejího pobytu na území z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Neví, co by dělala v zemi původu, zabíjejí tam lidi a je tam občanská válka mezi anglofonní a frankofonní frakcí.
16. Dne 15. listopadu 2023 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
18. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobkyně se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jejích právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
19. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobkyně ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhla nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců [p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

21. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
22. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
23. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly“.
19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
21. Předně zdejší soud nemá za nezákonné, pokud žalovaná svůj závěr o neochotě žalobkyně dobrovolně vycestovat z území České republiky založila i na skutečnosti, že tato využívá všech opravných prostředků, a to s přihlédnutím k uplatněné procesní aktivitě žalované v časovém sledu směřujícím zjevně k prodloužování pobytu na území České republiky. Tato skutečnost také není tou jedinou, ze které žalovaná vycházela, jak nesprávně žalobkyně tvrdí. Žalovaná vzala totiž v potaz i celou bytovou historii žalobkyně, jakož i to, že sama uvedla, že se do X nechce vrátit. Toto sice, pravda, neuvedla výslovně, nicméně to vyplývá z kontextu jejího vyjádření, že doufala, že dostane vízum, že se tam nevrátí, kdy rovněž

k dotazu žalované uvedla, že neví, co by v X dělala a že jí brání ve vycestování do X problémy, které tam má.

22. To, že se žalobkyně dobrovolně dostavila na pracoviště žalované a že nevěděla o svém neoprávněném pobytu na území České republiky, nemůže podle názoru zdejšího soudu nijak vyvrátit závěr žalované o neochotě žalobkyně respektovat pravomocně uložené správní vyhoštění a dobrovolně vycestovat. Ona tvrzená nevědomost o neoprávněném pobytu na území České republiky včetně toho, že již měla zapomenout na to, že jí bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění, svědčí přinejmenším o určité lhostejnosti žalobkyně k platným imigračním pravidlům a pravomocným rozhodnutím správních orgánů.
23. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 4 - 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobkyně přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje. Žalobkyně sama v žalobě neuvedla, v čem konkrétně spatřuje deficity posouzení možností uložení mírnějších opatření ze strany žalované ani jaké konkrétní mírnější opatření by v jejím případě dostačovalo k dosažení účelu zajištění. Při podání vysvětlení k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování sdělila pouze, že prostředky na složení finanční záruky nemá a není zde nikdo, kdo by je složil za ni. Za těchto okolností nemůže její námitka nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalované obstát, a to zejména pro její obecnost navzdory obsáhlé úvaze o závažnosti zásahu zajištění do osobní svobody žalobkyně, když žalovaná se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně zjevně zabývala (srov. zejm. str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí) a u každého jednotlivého opatření zvlášť a následně i v souhrnu odůvodnila, proč k nim namísto zajištění nepřistoupila.
24. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na pobytovou historii žalobkyně, kdy tato dlouhodobě pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, a v podstatě ignoruje uložené správní vyhoštění, nelze mít zajištění žalobkyně za nepřiměřeně tvrdé či nedostatečně zdůvodněné, jak žalobkyně závěrem své žaloby shrnuje. Žalobkyně nemá na území České republiky žádné vazby, nemá zde žádné příbuzné či jiné rodinné příslušníky, netrpí žádnými zásadními zdravotními obtížemi, když zdravotní péče v souvislosti s léčbou X se žalobkyni nepochybně dostane v zařízení pro zajištění cizinců, rovněž není vyššího věku, mluví plynule anglicky, naproti česky ani za dobu pobytu na území České republiky neumí. Proto tedy soud nemá ani z pohledu zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně její zajištění za nepřiměřené.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi,

kteřý ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 13. prosince 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce